

# פחד דוד



יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א



ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 19:14 | 19:27 | 19:20 | 19:28

מוצאי שבת 20:29 | 20:31 | 20:33 | 20:30

רבנו תם 21:04 | 21:02 | 21:05 | 21:03

## משכיל לדוד

### לימוד אהבת חיים ממושה

וידוע, ופירושו שאדם אוהב את חבריו ומעניק לו טובה הגם שלא תצמח לו מכך שום תועלת מעשית. ומנגד קשה לי מאוד לתפוס ולהבין מה המקום לשנאת חיים?

ולכאורה נראה שהנוקט בשיטה זו, מוגבל הוא בשכלו ובכישוריו, שהרי מה התועלת לשנאה לריק.

ולאחר מחשבה נראה שהנמנע מללכת בדרך של אהבת חיים, סופו להגיע לידי שנאה לריק. שאם אדם לא נותן את ליבו ומחשבתו לאהוב את חבריו ולהיטיב עמו, אזי ברגע הראשון שידמה לו שחברו אינו מתנהג עימו כראוי, מוכרח הוא שלא ידון אותו לכף זכות, ומכאן ועד לשנאה תהומית כלפי החבר, הגם שאין בה שום ממשות - הדרך קצרה.

כמו כן נראה להסביר את הענין על פי דבריו של בלעם הרשע לישראל (במדבר כד, ה) "מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל". שכאשר בלעם נוכח לראות שפתחי אוהליהם של ישראל אינם מכוונים זה כנגד זה, מיד הסיק שכאן טמון סודם של העם הנבחר, שהצניעות היא נר לרגליו (עי' ב"ב ס, א). וטבע העולם הוא שבזמן שאדם יודע על הנעשה בבית חברו, מיד מתקנא הוא ועינו צרה בשל חברו, למרות שיתכן שלו עצמו יש נכסים מרובים ותנאי חיים משופרים יותר. אך מכיון שנוהג העולם לראות את הדשא של השכן כירוק ויפה יותר, על כן די בהתבוננות קצרה על הנעשה אצל השכן בכדי לגרום לקנאה המובילה בסופו של דבר לשנאת חיים, היות ולמעשה אין כל מקום לאותה שנאה.

ואת הדרך לאהבת חיים ללא סייג וגבולות, למדים אנו ממושה רבינו ע"ה מנהיגם ומושיעם של ישראל שהקריב את טובתו האישית על פני טובת כלל הציבור, ולמרות שעז היה רצונו וחשקו של משה להמשיך לחיות, אף על פי כן התאמץ לגייס את העם למלחמה נגד המדינים כדי שיזכו להיכנס לארץ במהרה ללא עיכובים מיותרים.

כמו כן נראה להוסיף שמושה ידע שאם הוא יכנס לארץ, הקב"ה לא יחריב את בית המקדש, היות ודי בתפילה אחת של משה להעמיד את המקדש על מכוננו לעולם ועד. וידע משה שאם הקב"ה לא ישליך את כעסו על עצים ואבנים, הרי שסופו לכלות את זעמו על בני ישראל החוטאים ולהמיתם במגיפה (עי' אי"ר ד, יד). והיות ומושה רבנו חס על עם ישראל וייקר את חייהם, הוא העדיף לצאת למלחמה נגד מדין ללא שהיות, ולמות מיד לאחר מכן על סף הכניסה לארץ ישראל. וכל זאת כאמור, נבע מאהבתו חסרת הפשרות והסייגים של משה רבנו לעמו צאן מרעיתו.

"וידבר ה' אל משה לאמר. צרור את המדינים והכיתם אותם" (במדבר כה, טז-יז)

הקב"ה מצווה למשה לקום ולהילחם כנגד המדינים, משום שהתנכלו לבני ישראל על דבר בעל פעור ועל דבר כזבי בת צור - בתו של נשיא מדין. משה רבנו שומע לדבר ה' ומבקש מן העם להתגייס ולאזור חיל, על מנת למלאות אחר ציווי ה'.

אולם בני ישראל אינם ממהרים לשמוע לקול משה, ומנסים להתחמק מהשליחות שהוטלה עליהם. על כן משה היה צריך להכריח אותם להתגייס למלחמה בכוח ושלא מרצונם הטוב (מדרש תנחומא מטות ג).

בנוסף מובא בתורה (שם לא, ב) שהקב"ה אומר למשה שלאחר המלחמה עם המדינים, לפני הכניסה לארץ הוא ימות ויאסף אל עמיו, ולא יזכה להיכנס לארץ המובטחת. והנה משה רבנו בידועו שלאחר מלחמת מדין נגזר עליו מיתה, יכול היה לדחות את הקץ בזה שלא היה גורם לעם ישראל להתאסף לקראת היציאה למלחמה בכוח, אלא היה אומר לה' שעמו מסרב לצאת למלחמה, ובזה היה פוטר עצמו וזוכה לחיות עוד מעט על פני האדמה, שהרי ידוע שאין דבר שאדם חפץ וחושק בו כמו החיים.

ולהבדיל, זוכר אני כיצד מלך מרוקו היה חולה במחלה קשה, ופיזר את כל הונו לטובי הרופאים שבעולם, ובלבד שיביאו מזור למחלתו ויזכה לחיות עוד שנים נוספות, אך לא צלחה בידו. ואף משה בידועו שלולא המלחמה עם העם המדיני, עם ישראל יתעכב במדבר ולא יכנס לארץ, יכול היה להישאר בשלו ולא להפעיל את כוחו על העם על מנת שישכים לצאת למלחמה, ובכך היה זוכה לעוד תקופת מה של חיים.

אך משה בצדקותו ידע שכל יום שעם ישראל מצוי במדבר, הוא נתון בניסיונות קשים אשר ביכולתם להוריד את העם מהדרגה הרוחנית שבה הם נתונים, עד שחלילה לא יזכו יותר לרשת את הארץ.

משה רבנו שטובת הכלל עמדה נגד עיניו, עזב אפוא לגמרי את שיקוליו הפרטיים והתמסר כל כולו לטובת העם ובלבד שיישארו ברום מעלתם ויזכו לרשת את ארץ הקודש, אשר יש בה השגחה מיוחדת המשמרת את הרוח היהודית ומעניקה לה חיות. משה רבנו ע"ה במעשהו הנאצל, העניק לנו מסר לדורות מה היא אהבת חיים, שיש לזנוח את הטובה האישית ולהעמיד את טובת הזולת בראש הסולם, ורק על ידי כך יזכה האדם להרבות אהבת חיים בעולם.

כידוע בית המקדש נחרב על כך שהיתה בקרב העם שנאת חיים (יומא ט, ב). ונתקשיתי מאוד מה פירוש הדבר 'שנאת חיים', הלא המושג אהבת חיים מוכר

## הילולא דצדיקיא



- י' - רבי יעקב מלול ראב"ד זאן
- טו - רבי נחמן בטיטו הראשון לציון
- טז - רבי מסעוד יונה אדרעי
- יז - רבי חיים בנבנישתי מח"ס "כנסת הגדולה"
- יח - המהר"ל מפראג
- יט - רבי בן ציון אבא שאול ראש ישיבת "פורת יוסף"
- כ - רבי חיים שאול קרליץ גאב"ד שארית ישראל

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: [p@hpinto.org.il](mailto:p@hpinto.org.il)



## במה מפטירין

### הפטרות השבוע:

**"ויד ה' היתה אל אליהו".** (מלכים א; יח-יט)

**הקשר לפרשה:** בהפטרות מסופר על אליהו זכור לטוב שקנא את קנאת ה' על בני ישראל, שהוא מענין הפרשה על שבה מוזכר פינחס שקנא את קנאת ה' ובכך כיפר על בני ישראל ועצר את המגיפה.

**"ויבא וישב תחת רותם אחד".** (י. טז)

אפשר לפרש שהכוונה היא שהשם יתברך הזמין לו את הרותם, בכדי לרמוז לו שהמנהיג את ישראל צריך להיות באופן שבקרבו תבער אש לוהטת של קנאת ה' צבאות, אך מבחוץ צריך להתנהג במידת הרחמים.

כמו שאמרנו בירושלמי (פאה א. א), שגחלת הרותם בוער מבפנים וקר מבחוץ, כך גם צריך להיות מנהיג ישראל, שמבחוץ צריך להיות טוב לכל אדם, אך מבפנים תבער בו אש קנאת ה'.

(פתח השער)

**"ויאמר קנא קנאתי לה' אלוהי צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל את מזבחותיך הרסו ואת נביאך הרגו בחרב ואותר אני לבדי ויבקשו את נפשי לקחתה".** (י. טז)

בזמן שמלכות אפרים מנעו את המילה, עמד אליהו הנביא זכור לטוב וקנא קנאה גדולה על כך שבני ישראל עזבו את ברית ה'. אמר לו הקדוש ברוך הוא; חייך שאין ישראל עושים ברית מילה - עד שאתה רואה בעיניך.

כיון שאמר הקדוש ברוך הוא לאליהו שהוא יהיה נוכח בכל ברית מילה, אמר לו אליהו; אתה ידעת שאני מקנא לשמך יתברך. והנה אם בעל הברית יהיה בעל עבירה, לא אוכל לסבול להיות שם במחיצתו.

ועל כך הבטיח לו השי"ת שהוא ברחמיו יכפר לבעל הברית על עוונותיו.

המשך אליהו לשאול; אפשר שיהיה המוהל בעל עבירה, ולא אוכל לסבול להיות במחיצתו.

והבטיח לו השי"ת שהוא ברחמיו יכפר גם למוהל על כל עוונותיו.

המשך עוד אליהו ושאל; אפשר שיהיו בקרב המזמנים לברית כמה בעלי עבירה, ולא אוכל לסבול להיות במחיצתם.

והשי"ת ברוב רחמיו הבטיח לאליהו שהוא יכפר לכל הקהל המשתתפים בשמחת מצות ברית המילה!

(טעמי המנהגים)

## במסילה נעלה

### העכביש השיב בתשובה



בשנת תש"ס הגיע לפניי יהודי חרדי בלוויית בנו אשר יצא ל"ע לתרבות רעה. וכל כך התרחק הבן מהיהדות - עד שביקש להינשא לאישה גויה ר"ל.

אומנם בן זה התחנך בימי ילדותו ובימי נעוריו בדרך התורה ואף למד בשיבה קדושה, אך אנשים רעים השפיעו עליו לרעה וגרמו לו לרדת לגמרי מהדרך הישרה.

זמן רב לקח לאב לשכנע את הבן שיבוא לפגוש אותי, ובמהלך אותו הזמן סיפר לי על הבן החוטא ועל מעשיו, וביקש את עזרתי בעניין. לבסוף, לאחר תקופה ארוכה של שכנועים מצד האב, הסכים הבן להיפגש איתי. בפגישתנו ניסיתי לדבר על לבו ולחזק אותו באמונה, אבל כל דיבורי נפלו על אוזניים אטומות. הבחור לא קיבל את דבריי ואף צחק ולעג לכל מה שאמרתי לו.

בניסיון אחרון לעורר את הבחור שאלתי אותו: "האם מאמין אתה שיש בורא לעולם?"

"לא. איני מאמין" השיב הבחור, והוסיף: "אדרבה, הוכח לי שיש בורא לעולם".

חשבתי מעט ולאחר מכן שאלתי אותו:

"האם יש יצור בעולם שאתה פוחד ממנו?"  
"כן השיב הבחור, אני מפחד מעכביש".

"אם כן אמרתי, דע לך כי גם על העכביש שאתה פוחד ממנו ישנה השגחה משמים, וכאשר הוא מופיע לפניך גורם לך לפחד - דבר זה אינו קורה באופן מקרי אלא מסובב מלמעלה כאשר אתה חוטא. הקב"ה טבע בבריאה שהאדם ישמול בבעלי החיים ולא יחוש מהם פחד, אולם כאשר האדם חוטא ועושה הרע בעיני ה' - אזי יש בכוחם של בעלי החיים למשול בו, והאדם חש מפניהם פחד ומורא".

הבחור שמע, ואמר שוב: "תוכיח לי את הדברים האלו".

וההוכחה לא אחרה לבוא. עודנו משוחחים והנה הופיע לפתע עכביש בחדר. במהירות רבה טיפס



## נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

### רשאי לספר

שני אנשים הרואים אדם העובר עבירה, והוא אדם ששונא תוכחה, והוא עשוי בקלות לחטוא שוב, רשאים לומר זאת לדייני העיר או לקרובי החוטא כדי שיענישוהו ויפרישוהו מהחטא, אך אסור להם לספר זאת לאנשים אחרים.

## מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ  
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א



### סוף הכבוד לבוא

מצינו בתורה (במדבר טו, לב-לו) שצ'לפחד בן חפר מת בסקילה על כך שיצא בעיצומה של השבת וקושש עצים, והיות ובמעשה זה של צ'לפחד חילל את השבת, סקלוהו בית דין למען ישמעו וייראו.

לצ'לפחד היו חמש בנות שהגיעו לפרקן, אך לא זכו להינשא היות ואף אחד מישראל לא רצה לשאת את בנותיו של החוטא. למרות שבנות צ'לפחד היו בבחינה מסוימת מנודות, הן מחרישות.

והנה מצינו שבענין חלוקת הארץ לנחלה, לפתע נשמע קול מתוך כך שבאו למשה ותבעו לקבל אף הן נחלה בישראל, היות ואביהם מת מבלי שיתיר אחריו בנים ואף הן טרם נישאו. משה רבנו אינו יודע מה להשיב לאותן בנות, היות והתורה טרם דנה במקרה כגון זה. וכאשר מביא משה את שאלתן לפני המקום, משיב לו הקב"ה (במדבר כז, ז) "כן בנות צ'לפחד דוברות נתון תתן להם אחוזת נחלה בתוך אחי אביהם והעברת את נחלת אביהן להן".

וזכו בנות צ'לפחד שתתחדש הלכה על ידן (סנהדרין ח, א), שאף הבנות זכאיות לרשת את נחלת אביהן במקרה שהוא מת ולא הותיר אחריו בנים זכרים.

ויש להתבונן כל כך למה זכו בנות צ'לפחד לכבוד הגדול שתתחדש הלכה על ידן? וביותר, שלאחר שראו בני ישראל שהקב"ה מסכים בפה מלא עם בקשתן, אז החרם הוסר מעליהן והם זכו להינשא ולהקים בתים.

וביאור הדברים, שבנות צ'לפחד בבקשתן נחלה בארץ ישראל, חרגו ממנהגן הקבוע להצטנע ולהמעיט עצמן בבחינת כל כבודה בת מלך פנימה (תהלים מה, יד), לכן אם הן אכן אזרו אומץ לנהוג שלא כהרגלן ולעמוד לפני משה, משמע שהנחלה באדמת ארץ הקודש היתה קרובה לליבן וחשובה בעיניהן, עד כדי חריגה ממנהג ההתבטלות והצנעה שלהן. והיות וסוף הכבוד לבוא, זכו בנות צ'לפחד שכשכר על כך, הקב"ה יסכים עימן, ובכך אף ישראל רצו להינשא עימן. וזהו כפי שהודיעונו חז"ל (עי' עירובין יג, ב) שכל הבורח מן הפרסום והשררה, סופו שהכבוד יבוא אחריו.

כמו כן חשבתי להוסיף שאין התורה נקנית אלא במי שמנמיק עצמו עליה (דרך ארץ זוטא ח), לפיכך זכו בנות צ'לפחד שכל ימיהן נהגו בהכנעה וענוה, שהלכה בתורה תתחדש על ידן.



## חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"ישם איש ישראל". (כה. יז)

קשה ממה נפשך, אם חפץ ה' לגלות המוכים, היה לו להזכירם בשעת מעשה כשאמר "והנה איש מבני ישראל", שם היה מקום להזכירו ולומר והנה איש וגו' זמרי וגו', וכשהזכיר גם כן המדינית היה לו להזכיר שמה. ואם תורה כסתה עליהם, כדרך שכסתה על המקושש בשבת, למה נמלך להזכיר שמם והוצרך גם כן להוסיף עוד תיבות יתירות בתורה, שאם היה מזכיר שמם למעלה לא היה צריך לומר פעם ב' ושם איש וגו' ושם האשה וגו'.  
אכן הנה האדון ברוך הוא אינו חפץ לזלזל אפילו ברשעים לפרסם מי בעלי דברים המתועבים, ומקושש יוכית. גם במה שלפנינו תראה שלא גילה אותם בשעת מעשה, אלא דוקא אחר שהזכיר שבח פנחס אשר פעל ועשה מהמפעל הטוב שקרא לה' וכפר על בני ישראל, זכר גם כן כי לא קנא באדם פחות אלא באדם גדול נשיא בית אב, עם האשה ראש הקליפות ואביה מלך, כאומר "ראש אומות בית אב", ונתעבה במיתה בזויה לעין כל.  
ובכל כיוצא בזה שמו יתברך מתקדש. לזה יחסה לומר בת מלך היא, והגם שיש זלזול לאיש ישראל לא יגרע מצדיק עינוכדרך אומר (משלי י"ז) "זכר צדיק לברכה", הגם ש"שם רשעים ירקב" באמצעות כן.



## מן המעיין

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל". (כה. יא)

רבי משה מקוצי מעיר שהרי תחילת פרשת פינחס אינה אלא המשכו של הסיפור המובא בסוף הפרשה הקודמת, מדוע אם כן הופרד סיפור מעשהו של פינחס בן אלעזר - המובא בפרשת "בלק" - מסיפור הגמול על מעשה הקנאות שלו, שהועבר לפרשת פינחס?

והשיב כי הפרדה זו באה ללמדנו מוסר השכל היפה לכל מקום ולכל זמן:

אין מן הראוי לשלם לאדם שכר על מידת הקנאות שלו, עד שבדקים היטב אם המעשה אכן נעשה מתחילתו ועד סופו לשם שמים וללא פניה ונגיעה אישית - כפי שבדאי היה במעשהו של פינחס בן אלעזר. וזוהי טיבה של ההפרדה בין שתי הפרשיות.

"קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו". (כו. יח)

את שאיפותיו של יהושע בן נון כבר ראינו בפרשת משפטים (שמות כ"ד, י"ג) "ויקם משה ויהושע משרתו ויעל משה אל הר הא-להים". ופירש רש"י שם שכל ארבעים יום שעלה משה להר סיני המתין לו יהושע ונטה שם אהלו למרגלות ההר. למרות שיהושע יכל להמתין ביום האחרון של הארבעים שירד משה מההר לחכות לו שם, בכל זאת כבר בתחילת ארבעים יום חיכה יהושע במרגלות ההר.

את הסיבה לכך, מציין רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, שחשש יהושע שמא יפסיד רגע אחד מזמן ירידת משה רבינו ע"ה ואז לא יוכל לקבל ממנו את התורה עם ההארה הגדולה שניתנה לו מן השמים, לכן עזב יהושע את המחנה למשך ארבעים יום - למען רגעיים ספורים הללו.

ולכן כעת בחר הקדוש ברוך הוא ביהושע בן נון להיות מנהיג ישראל, כי הוא "איש אשר רוח בו - ומוכן לקבל אור פני מלך חיים", כלשון הספורנו.

אדם שמראה נכונות שכזו לעבוד את הקדוש ברוך הוא, הוא זה שראוי להיות מנהיג לעם ישראל.

"ותפתח הארץ את פיה ותבלע אותם ואת קורח". (כו. יז)

אמרו חז"ל בגמרא (בבא בתרא ע"ד) "בלועי דקורח בכל תלתין יומין מהדר להו גיהנם". כלומר שבכל ראש חודש הם חוזרים ונדונים מחדש.

ומדוע הדבר קורה דוקא בראש חודש?

ביאר רבי משה הלברשטאם זצ"ל וכתב שבזה הוא כוון לדעת כ"ק אדמו"ר הגה"ק מסאטמר שליט"א. לפי שענין קידוש החודש נמסר לחכמי ישראל, וכאן קורח ועדתו חלקו על חכמי ישראל ונועדו "קרואי מועד אנשי שם", ודרשו חז"ל 'קרואי מועד' שיודעים לעבר שנים ולקדש חדשים, והם חלקו על משה. לכן נענשים בכל ראש חודש שהוא מרמז ענין זה שמרדו בחכמי ישראל.

ועוד ביאור: ענין ר"ח הוא שהלבנה טענה כלפי

השמש 'שאינ שני מלכים משמשין בכתר

אחד'. ואמר לה הקב"ה לכי ומעטי

את עצמך.

והנה קורח היה לו ללמוד מזה שלא יחלקו על משה והיו צריכים הוא ועדתו ללמוד מן הלבנה מוסר למו. והם לא עשו כן, לכן בכל תלתין יומין, כתב רשב"ם שהוא בר"ח.



# מסילות לאמונה

הרמ"ק כותב בספרו "תומר דבורה", שכל ישראל הם 'שאר בשר' אלו עם אלו, מפני שנשמותיהם כלולות יחד. לכך ראוי לאדם להיות חפץ בטובתו של חבירו, ועינו טובה בטובת חבירו, וכבודו יהיה חביב עליו כשלו, שהרי הוא הוא ממש. ומטעם זה נצטוונו במצוות "ואהבת לרעך כמוך", וראוי שירצה בטובת חבירו ולא ידבר בגנותו כלל ולא ירצה ברעתו.

ימים אלו מכניסים אותנו לתוך ימי 'בין המצרים', ימים שבהם מצויים אנו בגלות על כי נוטל מעלינו הוד בית מקדשינו. כמה נחוץ להביט במילותיו של הפלא יועץ שכתב, שכל זמן שאין אנו נטהרים מחטא זה שלאהבת הזולת, אי אפשר להגאל. כמו שאמרו רז"ל; אמר הקדוש ברוך הוא אתם גרמתם לי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי על ידי שנאת חינם, בקשו שלום ואתם נגאלים שנאמר "שאלו שלום ירושלים".

החפץ חיים היטיב להגדיר זאת, שקרוב הדבר מאוד שזמננו הוא עקבתא דמשיחא, והיה ראוי לכל אחד להתחזק בתורה ובמעשים

## אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

בני משפחת אסרף מאגאדיר, מוקירים ומעריכים את שמו וכבודו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. הם לא מחמיצים שום הזדמנות להשתתף בהלולא השנתית שנערכת במוגאדור, כשהם גם מתנדבים ומביאים בידם מיני תקרובת וכיבוד עשיר לכבוד ההילולה, ובכך הם גם משמחים את כל הקהל הקדוש שמתאסף לכבודו של הצדיק.

לפני מספר שנים, בני המשפחה לא יכלו להשתתף בהילולת הצדיק, כמנהגם בקודש מידי שנה בשנה, מפני שהבת הקטנה שלהם שיחקה במטבע ובמהלך המשחק כשהמטבע היה מונח בפיה, היא בלעה את המטבע.

הצילומים שערכו לילדה, הראו את המטבע בבירור כשהיא תקועה בריאות, כך שהיה צורך לנסוע לצרפת בדחיפות כדי לעבור ניתוח להוצאת המטבע מהריאות.

בטרם הנסיעה לצרפת, התקשרו בני המשפחה למו"ר שליט"א, כדי לבקש אישור מהרב לנסוע עם הילדה לפריס ולא להשתתף בהילולא.

מו"ר שליט"א הורה לבני המשפחה שיבקשו מהרופאים לבצע צילום נוסף, והיה אם המטבע לא זזה ממקומו - תסעו לצרפת, אולם אם המטבע נמצאת במקום אחר - תבואו להילולא.

משפחת אסרף אכן ביצעו צילום נוסף לבתם הקטנה, כפי שמו"ר שליט"א הורה להם, והנה המטבע נעלמה! הריאות נמצאו נקיות לחלוטין!

בני המשפחה לא סיפרו לאיש על תוצאות הצילום, ומיד נסעו למוגאדור כדי להספיק ולהשתתף בשמחת ההילולא.

היה זה בשעת בוקר מוקדמת כשבני המשפחה הגיעו למוגאדור, וברחבת הציון הקדוש הם החלו לשיר ולהלל, לשבח ולפאר ולרומם את שמו של השי"ת, על הנס הגדול שעשה לבתם הקטנה.

כל באי ההילולא שמעו שוב ושוב את דבר הנס שאירע לבני המשפחה, בזכות רצונם להשתתף בהילולת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. ההפתעה הגדולה שהיתה באותה שעה, לא הותירה ספק קל בזכות מי אירע הנס:

על הציון של רבי חיים פינטו זיע"א, היתה מונחת לה מטבע של כסף, מטבע דמות המטבע שבה שיחקה הילדה ונבלעה בתוך ריאותיה...

לו איחולים רעים בעבור מה שעשה לך. התורה אינה מתירה לשנוא אלא רק את הרשעים המכעיסים את ד' המינים והאפיקורסים שיודעים את ד' ומרשיעים, מה שאין כן

בדורנו אף הרחוקים הם בגדר תינוקות שנישבו, ואסור לשנוא אותם, וכמו שאמר דוד המלך "משנאיך ה' אשנא", היינו המשניאים את ד' ומחטיאי הרבים. אבל אדם שעדיין אינו מושלם במדותיו ועושה טעויות, השנאה כלפיו היא ב'חינם' כי לא מגיע לו לשנאותו בשל כך.

זה מה שנדרש מכל אחד מאיתנו, גם בעת שעולה וצפה השנאה ממעמקי הלב, עלינו להפעיל את מנגנון ההגיון השכלי, ולא לאפשר לרגש להשתלט על מעשינו.

פעם שאלו את המגיד הירושלמי הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל - שהרבה בדרשותיו להבעיר בקול חוצב אודות חיזוק אהבת חינם - כיצד ניתן להשתלט על מעשה קשה, או הרגשה בזויה שמקבל האדם מחבירו, עד שיחפוץ לאהוב במקום לשנאותו.

המגיד השיב בעצה נבונה שהוכחה יעילותה ברבים: 'כל פעם שאתה נתקל במעשה שכזה, המתן זמן מה, ואז תגיב את תגובתך. אם תעשה כך אני יכול להבטיח שהזמן ישלוט וישנה את רגשותיך בהתאם לרצון התורה להרבות אהבת הזולת בין איש לרעהו ובין אדם לחבירו.'

טובים, ולהרבות שלום בישראל כדי שתכריע כף של זכות, ואיך לא יחרד לב כל איש ישראל לראות שדוקא בזמן הזה מצליח מעשה שטן להרבות קטטות ומריבות בכמה עיירות בישראל, ועל ידי זה נתחלל שם שמים מאד ח"ו, ועד כמה החיוב גדול על כל מי שיש בידו למחות שלא להניח על כל פנים להדפיס כתבי פלסטר אחד על חבירו שעוון פלילי הוא מאד. ועל כן אחי ורעי חוסו נא על עצמכם ועל כלל ישראל כדי שלא יהיה שמו הגדול מחולל עוד ויתאמץ להרבות שלום במקומו, ובזכות זה נזכה לשמוע קול מבשר שלום בעולם.

### סתם ככה. בחינם!

כפי שיש להתחזק ב'אהבת חינם', כך יש להתרחק מ'שנאת חינם'. רבים חושבים שגדר שנאת חינם הוא לשנוא אדם בחינם, סתם כך ללא סיבה מוצדקת. דהיינו כששואלים אותך למה אתה שונא את פלוני, תשובתך היא - תאמין לי שהוא לא עשה לי כלום ואיני מבין בעצמי למה הוא לא מוצא חן בעיני ואני שונא אותו.

הגדר של שנאת חינם שבעבורה אנחנו נמצאים בגלות כמעט אלפיים שנה, הוא שגם אם הרע לך חברך ופגע בך בממונך או בכבודך, בכל זאת קראו לה חז"ל בלשונם 'שנאת חינם', היות ואין זו סיבה מספקת כלל לשנוא יהודי ולאחל